

Recenzja

osiągnięć naukowych Pana dra Michała Szyszki ubiegającego się o nadanie stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach

Wykonana na zlecenie Rady Naukowej Instytutu Dziennikarstwa i Komunikacji Medialnej
Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach. Uchwała nr 9/2026 z dnia 28 kwietnia 2026 r.

1. Najważniejsze fakty z życiorysu zawodowego Habilitanta

Pan dr Michał Szyszka jest absolwentem Uniwersytetu Śląskiego w Katowicach, gdzie ukończył dwa kierunki studiów. W 2001 r. na Wydziale Filologicznym obronił pracę maderską pt. *Publicystyka w komediach Arystofanesa*, przygotowaną pod kierunkiem dr hab. Ewy Wąchockiej, prof. UŚ, uzyskując tytuł magistra kulturoznawstwa ze specjalnością teatrologia. W 2003 r. ukończył natomiast studia na kierunku historia ze specjalnością nauczycielską na Wydziale Nauk Społecznych. Pracę maderską pt. *Zespół heraldyczny w prezbiterium kościoła ewangelicko-augsburskiego w Katowicach* przygotował pod kierunkiem prof. dr hab. Ewy Chojeckiej.

Stopień naukowy doktora nauk humanistycznych w zakresie literaturoznawstwa uzyskał 20 stycznia 2006 r. na podstawie rozprawy doktorskiej pt. *Stefana Kisielewskiego koncepcje literatury i sztuki*, przygotowanej pod kierunkiem prof. dr. hab. Stefana Zabierowskiego.

Z perspektywy późniejszej działalności naukowej i zawodowej istotnym poszerzeniem wiedzy oraz kompetencji Habilitanta były studia podyplomowe z zakresu *organizacji i zarządzania w pomocy społecznej*, które ukończył w 2009 r. w Wyższej Szkole Administracji w Bielsku-Białej.

W swojej karierze zawodowej Pan dr Michał Szyszka związany był z czterema uczelniami. W 2003 r., po uzyskaniu tytułu magistra, rozpoczął pracę na stanowisku asystenta,

a następnie adiunkta w Wyższej Szkole Umiejętności Społecznych w Poznaniu, na Wydziale Zamiejscowym w Katowicach, na kierunku dziennikarstwo i komunikacja społeczna. Po uzyskaniu stopnia doktora pełnił w tej uczelni funkcję prodziekana, a następnie dziekana.

W latach 2009–2014 Habilitant pracował w Wyższej Szkole Administracji w Bielsku-Białej, na Wydziale Nauk Humanistycznych i Społecznych, na stanowisku adiunkta. Prowadził zajęcia dydaktyczne na kierunkach kulturoznawstwo oraz pedagogika.

Kolejnym miejscem pracy Habilitanta była Wyższa Szkoła Pedagogiki im. Janusza Korczaka w Warszawie, gdzie w latach 2014–2018, na Wydziale Nauk Społeczno-Pedagogicznych w Katowicach, pracował na stanowisku adiunkta na kierunkach pedagogika oraz praca socjalna.

Od 2018 r. Pan dr Michał Szyszka jest związany z Akademią WSB, gdzie pracuje na Wydziale Nauk Stosowanych w Dąbrowie Górniczej, w Katedrze Pedagogiki.

2. Ocena osiągnięcia naukowego Habilitanta

Na podstawie art. 219 ust. 1 pkt. 2 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce (Dz.U. z 2021 r. poz. 478 z późn. zm.) doktor Michał Szyszka jako osiągnięcie stanowiące podstawę ubiegania się o nadanie stopnia doktora habilitowanego wskazał monografię pt. ***Obraz pomocy społecznej w dyskursie medialnym, praktykach komunikacyjnych instytucji i przekonaniach jej przedstawicieli***, Wydawnictwo Naukowe PWN, Warszawa 2025, ISBN 978-83-01-24751-5, ss. 444.

Przedstawiona jako osiągnięcie naukowe monografia *Obraz pomocy społecznej w dyskursie medialnym, praktykach komunikacyjnych instytucji i przekonaniach jej przedstawicieli* wpisuje się w nurt badań nad komunikacją społeczną i mediami, ze szczególnym uwzględnieniem problematyki dyskursu medialnego, mediatyzacji problemów społecznych oraz komunikacji instytucjonalnej. Jednocześnie praca ma wyraźnie interdyscyplinarny charakter, łączy bowiem perspektywę nauk o komunikacji społecznej i mediach z problematyką polityki społecznej i funkcjonowania instytucji pomocy społecznej. Takie usytuowanie przedmiotu badań należy uznać za uzasadnione, ponieważ zasadniczym przedmiotem zainteresowania Autora nie jest sama instytucja pomocy społecznej, lecz sposoby jej komunikacyjnego konstruowania i reprezentowania w przestrzeni publicznej.

Przedstawiona do oceny monografia liczy 444 strony. Całość składa się z trzech części, w których przedstawiono uwarunkowania podjętej problematyki oraz wyniki dwóch niezależnie przeprowadzonych badań autorskich. Struktura pracy opiera się na modelu sekwencyjnej operacjonalizacji, zakładającym przechodzenie od ram koncepcyjnych

i kontekstu systemowego do szczegółowych aspektów empirycznych. W ramach trzech części wyodrębniono łącznie czternaście rozdziałów, poprzedzonych wprowadzeniem i zamkniętych zakończeniem. Monografię uzupełniają bibliografia, netografia, wykaz aktów prawnych, spis tabel, schematów i wykresów oraz aneks zawierający wykorzystane narzędzia badawcze, tj. klucz kategoryzacyjny, strukturę tematyczną drzewa kodowego oraz kwestionariusz ankiety.

Wprowadzenie do pracy jest logicznie zbudowanym wstępem teoretyczno-metodologicznym, w którym Autor przedstawia problematykę funkcjonowania pomocy społecznej w przestrzeni publicznej, zwracając szczególną uwagę na znaczenie mediów w kształtowaniu jej społecznego i instytucjonalnego obrazu, dookreśla także aparat pojęciowy skupiając się na najważniejszych pojęciach (praktyki komunikacyjne, sfera publiczna, obraz medialny). Podkreśla, że sposób przedstawiania pomocy społecznej w przekazach medialnych może wpływać na postrzeganie zarówno samych instytucji, jak i osób korzystających z ich wsparcia oraz pracowników socjalnych. Pan dr Michał Szyszka postawił sobie za cel nie tylko określenie, jaki obraz pomocy społecznej wyłania się z przekazów medialnych, lecz także analizę sposobów komunikowania się instytucji pomocowych z mediami oraz opinii ich przedstawicieli na temat własnego wizerunku (s. 18-19). Autor wskazuje tym samym na potrzebę kompleksowego badania relacji między pomocą społeczną, mediami i społeczeństwem, ponieważ medialne reprezentacje mogą wpływać na społeczne rozumienie roli i znaczenia systemu pomocy społecznej.

Część pierwsza pt. *Pomoc społeczna w perspektywie komunikacji społecznej* ma charakter wprowadzający i służy osadzeniu analizowanej problematyki w szerokim kontekście teoretycznym nauk o komunikowaniu społecznym. W pięciu rozdziałach Autor przedstawia kolejno relacje między polityką społeczną a procesami mediatyzacji, genezę i uwarunkowania zjawiska pomocy oraz komunikacyjne konteksty funkcjonowania współczesnego systemu pomocy społecznej. Następnie omawia uwarunkowania kształtowania wizerunku pomocy społecznej oraz dotychczasowy stan badań zarówno nad obecnością tej instytucji w mediach informacyjnych, jak i praktykami komunikacyjnymi jednostek pomocy społecznej w relacjach z mediami. Zawartość tej części monografii pełni zatem istotną funkcję konceptualną i porządkującą: pozwala zrekonstruować stan wiedzy, zidentyfikować niejednoznaczności i luki w dotychczasowych ustaleniach oraz uzasadnić podjęcie własnego projektu badawczego. Na uwagę zasługuje historyczno-problemowy sposób prowadzenia wywodu, który tworzy podstawę dla dalszych analiz empirycznych. Za szczególnie wartościowe uważam uwzględnienie w podrozdziale pt. *Badania zagraniczne* (4.2.) perspektywy zagranicznej, która

pozwała lepiej ukazać specyfikę analizowanej problematyki oraz osadzić ją w szerszym kontekście, a tym samym stanowi istotne dopełnienie prezentowanego przeglądu badań.

Część druga monografii zatytułowana *Dyskurs medialny na temat pomocy społecznej* obejmuje pierwsze z dwóch zaprojektowanych przez Autora badań własnych i odnosi się do pierwszego komponentu celu głównego, którym jest ustalenie i usystematyzowanie głównych cech dyskursu medialnego dotyczącego pomocy społecznej. Przedmiotem analizy są narracje obecne w wybranych dziennikach i portalach informacyjnych („Gazeta Wyborcza”, „Rzeczpospolita”, „Super Express”, „Fakt”, „onet.pl, wp.pl), odnoszące się do pomocy społecznej jako instytucji polityki społecznej współczesnego państwa, jej jednostek organizacyjnych, podejmowanych działań oraz przedstawicieli, w szczególności pracowników socjalnych i innych pracowników pomocy. Autor świadomie koncentruje analizę na popularnych, szeroko dostępnych i niespecjalistycznych mediach o zróżnicowanych profilach polityczno-ideowych, których dobór został przeprowadzony z wykorzystaniem wieloczynnikowej metody doboru próby. Eksploracyjny charakter badania wyraża zasadnicze pytanie o sposób kształtowania obrazu pomocy społecznej, działań pomocowych i pracowników pomocy w przekazach medialnych, a także o czynniki różnicujące i warunkujące ten obraz. Tak sformułowany cel znajduje odzwierciedlenie w strukturze tej części książki, obejmującej rozdział metodologiczny z precyzyjnie opisaną orientacją paradygmatyczną (s. 137-139) i procedurą badawczą (s. 140-158) oraz kolejne rozdziały poświęcone analizie kontekstów tematycznych i ram sytuacyjno-interpretacyjnych, dominujących cech medialnego obrazu pomocy społecznej, jego zróżnicowania ze względu na typ mediów i kontekst przekazu, a także wzorów prezentacyjno-dyskursywnych, stereotypów i zjawiska tabloidyzacji. Istotnym walorem tej części jest zatem wielowymiarowe ujęcie badanego dyskursu, obejmujące zarówno jego strukturę tematyczną, jak i sposób konstruowania znaczeń oraz wartościowania przedstawianych podmiotów i działań. W tym kontekście nasuwa się jednak pytanie o możliwość rozszerzenia w przyszłości przyjętej perspektywy badawczej o przekazy telewizyjne. Ze względu na specyfikę tego medium, jego szeroki zasięg oraz potencjalnie istotną rolę w kształtowaniu społecznych wyobrażeń i wizerunków instytucji publicznych, uwzględnienie materiałów telewizyjnych mogłoby stanowić wartościowe uzupełnienie przedstawionej analizy i pozwolić na jeszcze pełniejsze rozpoznanie mechanizmów konstruowania medialnego obrazu pomocy społecznej.

Tę część monografii wyróżnia również, jak już wspomniała, konsekwentnie zaprojektowana strategia metodologiczna. Autor przyjmuje, że kompleksowe i fenomenologiczne ujęcie badanego zjawiska wymaga triangulacji metod i danych oraz

wykorzystania kilku komplementarnych perspektyw analitycznych. Podstawową metodę stanowi jakościowa analiza dyskursu, uzupełniona analizą ramowania, technikami analizy tematycznej oraz ilościową analizą zawartości. Pan dr Michał Szyszka, zgodnie z zapowiedzią, łączy podejście jakościowe z ilościowym, co pozwala nie tylko określić, jakie tematy i zdarzenia stają się przedmiotem medialnego zainteresowania, lecz także uchwycić sposoby ich interpretowania i prezentowania, w tym dominujący wydźwięk przekazów oraz występujące w nich schematy, strategie i stereotypy. W tym sensie część druga monografii realizuje pierwszy etap przyjętego przez Autora modelu sekwencyjnej operacjonalizacji, gdyż wychodząc od analizy medialnych reprezentacji pomocy społecznej, prowadzi do identyfikacji prawidłowości i wzorów organizujących badany dyskurs. Rozwiązanie to należy ocenić jako metodologicznie uzasadnione, ponieważ umożliwia przejście od opisu struktury badanego materiału do interpretacji mechanizmów jego konstruowania.

Część trzecia monografii pt. *Praktyki komunikacyjne w jednostkach organizacyjnych pomocy społecznej* stanowi drugi, odrębny projekt badawczy, przeprowadzony w strategii ilościowej, i odnosi się do dwóch pozostałych komponentów celu głównego, dotyczących praktyk komunikacyjnych jednostek pomocowych oraz doświadczeń i przekonań ich pracowników. O ile w części drugiej przedmiotem zainteresowania Pana dra Michała Szyszki były medialne reprezentacje pomocy społecznej, o tyle w części trzeciej perspektywa analizy zostaje przesunięta na podmioty uczestniczące w procesie komunikowania, czyli jednostki organizacyjne pomocy społecznej oraz zatrudnionych w nich pracowników. Założeniem badania jest określenie i wyjaśnienie specyfiki praktyk komunikacyjnych jednostek pomocowych, analiza ich roli i znaczenia oraz zakresu wykorzystywania podstawowych narzędzi komunikacyjnych, a także rozpoznanie doświadczeń pracowników w kontaktach z przedstawicielami mediów i ich przekonań dotyczących sposobu prezentowania pomocy społecznej oraz jej kadr w przekazach medialnych. Tak określony zakres badania pozwala wyjść poza analizę samego przekazu medialnego i uwzględnić instytucjonalne uwarunkowania jego powstawania oraz relacje pomiędzy instytucjami pomocowymi a mediami.

Cel badania został przełożony na dwa zasadnicze problemy badawcze. Pierwszy dotyczy uwarunkowań instytucjonalnych kształtujących praktyki komunikacyjne w zakresie relacji z mediami w jednostkach pomocowych, rozpoznawanych z perspektywy deklarowanych doświadczeń ich pracowników. Drugi odnosi się do przekonań przedstawicieli tych jednostek na temat sposobu obrazowania pomocy społecznej oraz wykonywanego przez nich zawodu w mediach. Przyznam, że tę część pracy czytałam z dużym zainteresowaniem, ze względu na osobiste relacje z pracownikami pomocy społecznej. Zadziwia mnie rozbieżność między

wizerunkiem medialnym instytucji pomocy społecznej, a odczuciami i spostrzeżeniami jej pracowników. Wracając jednak do recenzji pracy, wyżej wymienione problemy badawcze zostały uszczegółowione poprzez pytania dotyczące pięciu kluczowych obszarów: 1) oceny roli i znaczenia media relations w funkcjonowaniu jednostek pomocowych, 2) wykorzystywanych narzędzi komunikacyjnych, 3) stopnia przygotowania jednostek do kontaktów z mediami zarówno w wymiarze posiadanych zasobów, jak i wdrożonych procedur i narzędzi, 4) doświadczeń pracowników w kontaktach z przedstawicielami mediów, 5) wzorców prezentacyjnych identyfikowanych przez nich w medialnych przekazach dotyczących pomocy społecznej. Taka konstrukcja problematyki badawczej pozwala analizować komunikowanie instytucjonalne nie tylko jako zbiór podejmowanych działań, ale również jako praktykę osadzoną w określonych warunkach organizacyjnych i zasobowych oraz w doświadczeniach i przekonaniach osób reprezentujących badane jednostki.

Ważnym walorem części trzeciej jest jej komplementarność wobec wyników pierwszego badania. Pan dr Michał Szyszka nie ogranicza się bowiem do ustalenia, jaki obraz pomocy społecznej jest konstruowany w przekazach medialnych, lecz podejmuje próbę skonfrontowania go z perspektywą przedstawicieli instytucji pomocowych. Pozwala to uwzględnić zarówno sposób organizowania przez jednostki relacji z mediami, jak i subiektywnie postrzegane doświadczenia związane z tymi relacjami oraz ocenę medialnego wizerunku sektora i własnej profesji. W strukturze części trzeciej znalazł się rozdział metodologiczny przedstawiający proces postępowania badawczego (s. 319-326) oraz trzy rozdziały analityczne, poświęcone kolejno praktykom i narzędziom komunikacyjnym jednostek pomocowych, doświadczeniom ich pracowników w kontaktach z mediami oraz ich przekonaniom dotyczącym medialnego obrazu pomocy społecznej i przedstawicieli tego sektora. Szczególnie interesujący poznawczo jest ostatni z tych obszarów, ponieważ przedstawia obraz pomocy społecznej nie z perspektywy analizy treści medialnych, lecz poprzez sposób, w jaki obraz ten jest percypowany przez osoby zawodowo związane z badanym sektorem. Autor wskazuje przy tym na jego w dużej mierze pesymistyczny charakter. Interesuje mnie natomiast kwestia przyczyn niewielkiej liczby rzeczników prasowych i pracowników PR w badanych instytucjach, odpowiedzialnych za tworzenie ich wizerunku i profesjonalny kontakt z mediami. Jakie przyczyny tego stanu rzeczy wskazuje Habilitant? Wracając do recenzji monografii, tak skonstruowana część trzecia stanowi istotne dopełnienie wcześniejszych analiz i pozwala na wielostronne ujęcie badanego fenomenu poprzez zestawienie perspektywy medialnej z instytucjonalną. Zastosowanie dwóch odmiennych strategii badawczych nie ma zatem charakteru jedynie formalnego, lecz służy realizacji

zasadniczego zamierzenia monografii, którym jest uzyskanie możliwie kompleksowego obrazu relacji pomiędzy pomocą społeczną, jej przedstawicielami i mediami.

Zastosowane w monografii rozwiązania metodologiczne jest adekwatne do sformułowanych celów i problemów badawczych, a zarazem konsekwentnie podporządkowane komplementarnemu charakterowi obu projektów empirycznych. Pierwsze badanie osadzono w paradygmacie konstruktywistycznym i oparto na analizie dyskursu, co jest uzasadnione przyjęciem założenia, że rzeczywistość społeczna jest konstruowana i reprodukowana w procesach komunikacyjnych, a media odgrywają istotną rolę w kształtowaniu społecznych znaczeń, opinii i postaw. Szczególnie trafne wydaje się zastosowanie modelu mieszanego oraz sekwencyjnej strategii eksploracyjnej, w której jakościowa analiza poprzedza etap ilościowy. Połączenie analizy ramowej i tematycznej z analizą zawartości pozwoliło z jednej strony uchwycić znaczenia, konteksty, wzorce narracyjne i sposoby konstruowania medialnego obrazu pomocy społecznej, z drugiej zaś określić ich dystrybucję, proporcje oraz relacje między poszczególnymi kategoriami. Na pozytywną ocenę zasługuje również integracja obu rodzajów danych na etapie interpretacji oraz weryfikacja rzetelności kodowania za pomocą współczynnika Kappa Cohena, którego średnia wartość wyniosła 0,79.

Drugie badanie, osadzone w paradygmacie pozytywistycznym i wykorzystujące sondaż diagnostyczny oraz technikę CAWI, zostało właściwie dostosowane do celu polegającego na rozpoznaniu praktyk komunikacyjnych jednostek pomocy społecznej oraz doświadczeń i przekonań ich pracowników. W obu badaniach sposób doboru materiału i respondentów został odpowiednio dostosowany do specyfiki populacji oraz celów prowadzonych analiz, co należy ocenić jako metodologicznie uzasadnione. Całość przyjętych rozwiązań świadczy przy tym o wysokim stopniu samodzielności Autora w projektowaniu postępowania badawczego. Potrafi on nie tylko właściwie dobierać metody do specyfiki problemu, ale również konstruować wieloetapowe projekty badawcze, operacjonalizować cele i problemy badawcze oraz integrować wyniki uzyskane przy zastosowaniu odmiennych strategii badawczych. Jest to istotna kompetencja świadcząca o dojrzałości metodologicznej i samodzielności naukowej Pana dra Michała Szyski.

Na uwagę zasługuje sposób określenia ram czasowych pierwszego badania. Analizą objęto materiały opublikowane od stycznia 2019 do grudnia 2022 roku, co stworzyło możliwość uchwycenia badanego dyskursu w perspektywie diachronicznej i pozwoliło uwzględnić okresy istotnie różniące się pod względem społeczno-politycznego kontekstu funkcjonowania pomocy społecznej. Szczególne znaczenie ma objęcie analizą zarówno względnie stabilnego okresu poprzedzającego rok 2020, jak i czasu pandemii COVID-19 oraz

okresu napływu uchodźców z Ukrainy po rozpoczęciu rosyjskiej inwazji w lutym 2022 r. Tak skonstruowana rama czasowa umożliwia obserwowanie zmian w natężeniu zainteresowania mediów pomocą społeczną oraz sposobach jej ramowania w zależności od dynamiki wydarzeń społecznych i politycznych. W przypadku drugiego badania ramy czasowe obejmowały okres od listopada 2021 do czerwca 2022 r., odpowiadając organizacji procesu sondażowego.

Zakończenie monografii w sposób spójny odnosi się do przyjętych celów badawczych, integrując wyniki analiz dotyczących trzech wzajemnie powiązanych obszarów, czyli medialnego obrazu pomocy społecznej, praktyk komunikacyjnych jednostek pomocowych oraz percepcji tego obrazu przez przedstawicieli sektora. Przeprowadzone badania pozwoliły potwierdzić, że medialna reprezentacja pomocy społecznej jest silnie uwarunkowana logiką mediów, zwłaszcza mechanizmami selekcji informacji, ramowania i tabloidyacji. Jednocześnie wyniki nie potwierdziły hipotezy o jednoznacznie negatywnym obrazie pomocy społecznej, gdyż w analizowanym materiale dominował wydźwięk neutralny, a znaczący udział miały również przekazy pozytywne. Negatywne przedstawienia koncentrowały się przede wszystkim wokół sytuacji kryzysowych, zaniedbań i przypadków dysfunkcji.

Istotnym rezultatem jest wyodrębnienie trzech zasadniczych wzorów prezentacyjno-dyskursywnych, mianowicie neutralno-informacyjnego, interwencji kryzysowej oraz społeczno-lokalnego. Pokazują one, że sposób przedstawiania pomocy społecznej zależy przede wszystkim od kontekstu i roli przypisanej instytucji w danym zdarzeniu, a nie od samego typu jednostki. Badanie ujawniło zarazem brak szerszej, systematycznej debaty medialnej dotyczącej strukturalnych problemów i kierunków reformy pomocy społecznej. Media koncentrują się przede wszystkim na zdarzeniach, kryzysach i konkretnych działaniach, podczas gdy kwestie systemowe pozostają słabiej obecne.

W odniesieniu do drugiego obszaru badania wykazano ograniczony stopień profesjonalizacji komunikacji medialnej jednostek pomocy społecznej. Działania media relations mają najczęściej charakter incydentalny i uzupełniający, a jednostkom brakuje odpowiednich procedur, zasobów i kompetencji umożliwiających prowadzenie spójnej polityki komunikacyjnej. Jednocześnie pracownicy sektora postrzegają medialny obraz swojej profesji zdecydowanie bardziej negatywnie, niż wynika to z analizy rzeczywistego dyskursu. Rozbieżność ta stanowi jeden z ważniejszych wniosków monografii i wskazuje na potrzebę dalszego rozpoznania uwarunkowań tej percepcji.

Zgadzam się z rekomendacjami Habilitanta, który postuluje dalsze, pogłębione badania nad medialnym obrazem pomocy społecznej, praktykami komunikacyjnymi instytucji oraz percepcją tego obrazu przez pracowników, z uwzględnieniem perspektywy porównawczej.

W wymiarze praktycznym wskazuje na potrzebę profesjonalizacji komunikacji jednostek pomocy społecznej, w tym rozwijania kompetencji medialnych, procedur komunikacyjnych i strategii reagowania kryzysowego oraz budowania trwałych relacji z mediami. Jednocześnie podkreśla, że działania wizerunkowe powinny być powiązane z systemowym wzmacnianiem sektora i pozycji zawodowej pracowników, ponieważ sama komunikacja nie jest wystarczającym narzędziem trwałej zmiany medialnego i społecznego obrazu pomocy społecznej.

3. Ocena istotnej aktywności badawczej, współpracy międzynarodowej, dorobku dydaktycznego i popularyzatorskiego habilitanta zgodnie z kryteriami wymienionymi w powyższym rozporządzeniu Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego.

Przedstawiony przez Habilitanta dorobek naukowy oceniam pozytywnie. Jego aktywność akademicka ma charakter wieloletni, konsekwentny i interdyscyplinarny, koncentrując się przede wszystkim na problematyce komunikacji społecznej i mediów, ze szczególnym uwzględnieniem ich znaczenia w edukacji i polityce społecznej. Na szczególne uznanie zasługuje dorobek naukowy i badawczy, oparty na zróżnicowanym warsztacie metodologicznym, obejmującym metody ilościowe, jakościowe oraz podejścia mieszane.

Pan dr Michał Szyszka uczestniczył w ponad dwudziestu projektach badawczych i badawczo-wdrożeniowych, w tym realizowanych w ramach programów Horizon, Interreg, Erasmus i COST, w części z nich pełniąc funkcje kierownicze i koordynacyjne. Szczególnie wartościowe są podejmowane przez niego badania dotyczące dezinformacji, edukacji medialnej, kompetencji cyfrowych oraz komunikacji w obszarze polityki społecznej. Dorobek publikacyjny obejmujący 51 publikacji, w tym 12 indeksowanych w Scopus i 9 w Web of Science, indeks Hirscha wynoszący 9 oraz 405 cytowań według Google Scholar, potwierdzają systematyczność jego aktywności naukowej i rozpoznawalność w środowisku akademickim.

Istotnym walorem dorobku Habilitanta jest jego umiędzynarodowienie. Obejmuje ono współpracę z zagranicznymi ośrodkami naukowymi, udział w międzynarodowych zespołach badawczych, wspólnych projektach oraz stażach naukowych i dydaktycznych. Na uwagę zasługuje również aktywność redakcyjna i recenzencka, w tym współpraca z czasopismami indeksowanymi w bazach WoS i Scopus. Aktywność ta wskazuje na dobrze rozwinięte kontakty międzynarodowe oraz obecność Pana dr Michała Szyszki w szerszym obiegu naukowym.

Habilitant odbył także staże naukowe i naukowo-dydaktyczne w renomowanych ośrodkach krajowych i zagranicznych, m.in. na Uniwersytecie Śląskim w Katowicach, Uniwersytecie Konstantyna Filozofa w Nitrze oraz UiT The Arctic University of Norway. Staże te obejmowały zarówno rozwój warsztatu badawczego i realizację wspólnych badań, jak i działalność dydaktyczną w formule visiting professor, stanowiąc istotny element umiędzynarodowienia jego dorobku naukowego.

Pozytywnie oceniam również działalność organizacyjną i ekspercką. Habilitant pełnił funkcje prodziekana i dziekana, a obecnie łączy działalność badawczo-dydaktyczną z funkcją dyrektora biblioteki akademickiej i koordynatora ds. badań naukowych. Angażuje się także w działania związane z polityką HRS4R (Human Resources Strategy for Researchers) oraz współpracę z instytucjami polityki społecznej, samorządami i organizacjami pozarządowymi. Jego aktywność organizacyjna wykracza zatem poza obowiązki wynikające z zatrudnienia i obejmuje również współpracę z otoczeniem społecznym i instytucjonalnym.

Dorobek dydaktyczny Pana dra Michała Szyszki jest rozbudowany i obejmuje ponad dwadzieścia lat pracy akademickiej w kilku uczelniach i na różnych kierunkach studiów. Prowadził zajęcia m.in. z zakresu komunikacji literackiej, historii mediów, komunikacji społecznej, strategii komunikacyjnych, komunikacji interpersonalnej, podstaw komunikacji i współpracy środowiskowej, public relations, reklamy społecznej i promocji działań w pomocy społecznej, treningu kompetencji komunikacyjnych i społecznych, organizacji i zarządzania oraz marketingu usług społecznych, public relations, edukacji medialnej, reklamy społecznej i socjologii edukacji. Z przedstawionego autoreferatu wynika również znaczne doświadczenie w zakresie promotorstwa prac licencjackich i magisterskich.

Habilitant przedstawia dojrzały, różnorodny i konsekwentnie rozwijany dorobek naukowy, organizacyjny i dydaktyczny. Szczególnie wysoko oceniam jego aktywność projektową, międzynarodową współpracę naukową oraz umiejętność łączenia działalności badawczej z praktycznym oddziaływaniem na obszar edukacji i polityki społecznej. Jego wieloletnie doświadczenie dydaktyczne, organizacyjne i eksperckie, a także zaangażowanie w rozwój współpracy naukowej i popularyzację wiedzy, wskazują na ugruntowaną pozycję akademicką oraz istotny wkład w rozwój dyscypliny nauki o komunikacji społecznej i mediach. W mojej ocenie całokształt przedstawionego dorobku zasługuje na pozytywną ocenę.

4. Wniosek końcowy

Biorąc pod uwagę powyższe ustalenia, stwierdzam, że przedstawione przez Pana dra Michała Szyszkę osiągnięcie naukowe pt. ***Obraz pomocy społecznej w dyskursie medialnym, praktykach komunikacyjnych instytucji i przekonaniach jej przedstawicieli***, stanowi znaczny wkład w rozwój dyscypliny nauki o komunikacji społecznej i mediach, a jego dotychczasowa aktywność naukowa spełnia wymagania określone w art. 219 ust. 1 pkt 2 i 3 ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. – Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Całokształt jego dorobku naukowego, organizacyjnego i dydaktycznego oceniam pozytywnie. W związku z powyższym przedkładam Komisji Habilitacyjnej pozytywną konkluzję i wnioskuję o nadanie Panu dr. Michałowi Szyszce stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych, w dyscyplinie nauki o komunikacji społecznej i mediach.

Olga Dobrowolska - Cieszkowska